Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 6. oktobrī*

Apelācija — Konkurence — Valsts atbalsts — Dānijas iestāžu piešķirtais atbalsts valsts uzņēmumam Danske Statsbaner (DSB) — Sabiedriskā pakalpojuma līgums pasažieru dzelzceļa pārvadājuma pakalpojumu sniegšanai starp Kopenhāgenu (Dānija) un Īstadi (Zviedrija) — Lēmums, ar ko atbalstu nosacīti atzīst par saderīgu ar iekšējo tirgu — Materiālo tiesību normu piemērošana laikā

Lieta C-303/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 3. jūnijā iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Armati* un *T. Maxian Rusche*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Jørgen Andersen , ar dzīvesvietu Ballerupā [*Ballerup*] (Dānija), ko pārstāv *J. Rivas Andrés*, *G. van de Walle de Ghelcke* un *M. Nissen*, advokāti,

prasītājs pirmajā instancē,

ko atbalsta

Dansk Tog , ar juridisko adresi Kopenhāgenā, ko pārstāv *J. Rivas Andrés*, *G. van de Walle de Ghelcke* un *M. Nissen*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā apelācijā,

Dānijas Karaliste, ko pārstāv *C. Thorning* un *V. Pasternak Jørgensen*, pārstāvji, kuriem palīdz *R. Holdgaard*, *advokat*,

***Danske Statsbaner SV* (*DSB*)**, ar juridisko adresi Kopenhāgenā, ko pārstāv *M. Honoré*, *advokat*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), K. Toadere

* Tiesvedības valoda – angļu.

[*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], M. Bergere [*M. Berger*], A. Prehala [*A. Prechal*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 21. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Andersen*/Komisija (T-92/11, EU:T:2013:143, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar ko daļēji atcēla Komisijas 2010. gada 24. februāra Lēmumu 2011/3/ES par sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumiem starp Dānijas transporta ministriju un *Danske Statsbaner* ([Valsts atbalsts] lieta C 41/08 (ex NN 35/08)) (OV 2011, L 7, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2 Ar attiecīgajām pretapelācijas sūdzībām *Danske Statsbaner SV* (*DSB*) (turpmāk tekstā – "*DSB*") un Dānijas Karaliste arī lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EEK) Nr. 1191/69

3 Atbilstoši Padomes 1969. gada 26. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1191/69 par dalībvalstu darbību sakarā ar saistībām, kuras parasti uzskata par sabiedriskajiem pakalpojumiem, dzelzceļa pārvadājumu, autopārvadājumu un iekšējo ūdensceļu pārvadājumu nozarē (OV L 156, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1991. gada 20. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1893/91 (OV L 169, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1191/69"), 5. pantam:

"1. Jebkuru saistību veikt darbību vai veikt pārvadājumus uzskata par tādu, kas rada ekonomiskus zaudējumus, ja finansiālā apgrūtinājuma samazinājums, kas būtu iespējams, pilnīgi vai daļēji izbeidzot šo saistību attiecībā uz darbību vai darbību grupu, ko skar šī saistība, pārsniedz ieņēmumu samazinājumu šīs izbeigšanas dēļ.

[..]

2. Saistību ievērot likmes uzskata par tādu, kas rada ekonomiskus zaudējumus, ja pārvadājumu, uz ko šī saistība attiecas, ieņēmumu un šo pārvadājumu finansiālā apgrūtinājuma starpība ir mazāka par ieņēmumu, kas varētu būt iegūts no šiem pārvadājumiem, un to finansiālā apgrūtinājuma starpību, ja darbība tiktu veikta uz komerciāliem pamatiem – ņemot vērā kā izmaksas saistībā ar darbību, uz kuru attiecas šī saistība, tā arī pārvadājumu tirgus stāvokli."

4 Šīs regulas 14. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. "Sabiedrisko pakalpojumu līgums" nozīmē līgumu, kas noslēgts starp dalībvalsts kompetentām iestādēm un transporta uzņēmumu, lai iedzīvotājus nodrošinātu ar pietiekamiem transporta pakalpojumiem.

Sabiedrisko pakalpojumu līgums var īpaši attiekties uz:

— transporta pakalpojumiem, kas atbilst noteiktajiem nepārtrauktības, regularitātes, pārvadājumu jaudas un kvalitātes standartiem,

— papildu transporta pakalpojumiem,

— transporta pakalpojumiem par noteiktām likmēm un ar noteiktajiem nosacījumiem, jo īpaši dažām pasažieru kategorijām vai uz dažiem maršrutiem,

— pakalpojumu pielāgošanu faktiskajām prasībām.

2. Sabiedrisko pakalpojumu līgums nosaka, cita starpā, šādus punktus:

a) sniedzamā pakalpojuma raksturu, īpaši atzīmējot nepārtrauktības, regularitātes, pārvadājumu jaudas un kvalitātes standartus;

b) to pakalpojumu cena, uz ko attiecas šis līgums, kura vai nu jāpieliek tarifa ieņēmumiem vai tajā jāiekļauj šie ieņēmumi, un abu pušu finansiālo attiecību sīks apraksts;

c) līguma grozīšanas un pielāgojumu noteikumi, jo īpaši neparedzētu pārmaiņu gadījumos;

d) līguma derīguma termiņš;

e) sankcijas par līguma neizpildīšanu."

5 Šīs regulas 17. panta 2. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

"Kompensācijas, ko izmaksā saskaņā ar šo regulu, atbrīvo no Eiropas [EK] līguma 93. panta 3. punktā noteiktās iepriekšējas informēšanas procedūras."

Regula (EK) Nr. 1370/2007

6 Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 23. oktobra Regulas (EK) Nr. 1370/2007 par sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumiem, izmantojot dzelzceļu un autoceļus, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 1191/69 un Padomes Regulu (EEK) Nr. 1107/70 (OV L 315, 1. lpp.), 4. panta 1.–3. punktā ir tostarp paredzēts:

"1. Pakalpojumu valsts līgumos un vispārējos noteikumos:

a) skaidri jādefinē sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, kas jāpilda sabiedrisko pakalpojumu sniedzējam, kā arī attiecīgās ģeogrāfiskās teritorijas;

b) iepriekš objektīvi un pārredzami jānosaka:

i) parametri kompensācijas maksājumu, ja tādi ir, aprēķināšanai; un

ii) jebkuru piešķirto ekskluzīvo tiesību veids un apjoms;

tādā veidā, lai būtu novērsta pārmērīga kompensēšana. Attiecībā uz pakalpojumu valsts līgumiem, kas piešķirti saskaņā ar 5. panta 2., 4., 5. un 6. punktu, šos parametrus nosaka tā, lai neviens kompensācijas maksājums nevarētu pārsniegt to summu, kas vajadzīga, lai segtu neto finanšu ietekmi uz izmaksām un ieņēmumiem, kas radusies, izpildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, ņemot vērā ar to saistītos ieņēmumus, ko patur sabiedrisko pakalpojumu sniedzējs, un samērīgu peļņu;

c) paredz kārtību ar pakalpojumu sniegšanu saistītu izmaksu sadalei. Izmaksas konkrēti var ietvert izmaksas, kas saistītas ar personālu, enerģiju, maksājumiem par infrastruktūru, sabiedrisko transportlīdzekļu, ritošā sastāva un instalāciju, kas vajadzīgas, lai sniegtu pasažieru transporta pakalpojumus, profilaksi un remontu, kā arī pastāvīgās izmaksas un pietiekamu kapitāla rentabilitāti.

2. Pakalpojumu valsts līgumos un vispārējos noteikumos paredz kārtību no biļešu pārdošanas iegūto ieņēmumu sadalei, ko var paturēt sabiedrisko pakalpojumu sniedzējs, atmaksāt kompetentajai iestādei vai sadalīt abām pusēm.

3. Pakalpojumu valsts līgumi ir terminēti, un tie nav ilgāki [..] par 15 gadiem – pasažieru dzelzceļa transporta pakalpojumiem vai citu tipu pārvadājumiem pa sliežu ceļiem. [..]”

7 Šīs regulas 5. panta 1., 3. un 6. punktā ir precizēts:

“1. Pakalpojumu valsts līgumus piešķir saskaņā ar šajā regulā paredzētajiem noteikumiem. [..]

[..]

3. Jebkura kompetentā iestāde, kas uztic pakalpojumus trešai personai, kura nav tieši pakļauts pakalpojumu sniedzējs, piešķir pakalpojumu valsts līgumus, izsludinot konkursu, izņemot [..] 6. punktā paredzētos gadījumus. Konkursam pieņemtā procedūra ir atvērta visiem pakalpojumu sniedzējiem, un tajā ievēro pārredzamības, taisnīguma un nediskriminācijas principu. Pēc piedāvājumu iesniegšanas un varbūtējas iepriekšējas atlases procedūrā var ietvert sarunas saskaņā ar šiem principiem, lai noteiktu, kā vislabāk izpildīt īpašas vai sarežģītas prasības.

[..]

6. Ja tas nav aizliegts ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, kompetentās iestādes var pieņemt lēmumu piešķirt pakalpojumu valsts līgumus tieši, ja tie attiecas uz pārvadājumiem pa dzelzceļu, izņemot pārvadājumus pa citu tipu sliežu ceļiem, piemēram, metro vai tramvajus. Atkāpjoties no 4. panta 3. punkta, šādu līgumu termiņš nepārsniedz 10 gadus [..].”

8 Šīs regulas 6. pantā ir noteikts:

“1. Visas kompensācijas, kas ir saistītas ar kādiem vispārējiem noteikumiem vai kādu pakalpojumu valsts līgumu, atbilst 4. pantā ietvertajiem noteikumiem neatkarīgi no tā, kā līgums piešķirts. Visas kompensācijas neatkarīgi no to būtības, kuras ir saistītas ar kādu valsts līgumu, kas tieši piešķirts saskaņā ar 5. panta [..] 6. punktu, vai ar kādiem vispārējiem noteikumiem, atbilst arī pielikumā ietvertajiem noteikumiem.

2. Pēc Komisijas rakstiska lūguma dalībvalstis trīs mēnešos vai ilgākā laikā, kas var būt noteikts minētajā lūgumā, dara zināmu visu informāciju, ko Komisija uzskata par vajadzīgu, lai noteiktu, vai piešķirtā kompensācija ir saderīga ar šo regulu.”

9 Šīs pašas regulas 8. panta "Pāreja" 2. un 3. punktā ir noteikts:

"2. Neskarot 3. punktu, pakalpojumu valsts līgumu piešķiršana pārvadājumiem pa dzelzceļu un autoceļiem atbilst 5. panta prasībām no 2019. gada 3. decembra. Šajā pārejas laikā dalībvalstis veic pasākumus, lai pakāpeniski izpildītu 5. panta prasības nolūkā novērst nopietnas strukturālas problēmas, jo īpaši attiecībā uz transporta jaudu.

Sešos mēnešos pēc pārejas laika pirmās puses beigām dalībvalstis sniedz Komisijai progresa ziņojumu, īpaši norādot, kā īsteno pakalpojumu valsts līgumu pakāpenisku piešķiršanu saskaņā ar 5. pantu. Pamatojoties uz dalībvalstu progresa ziņojumiem, Komisija var ierosināt attiecīgus dalībvalstīm adresētus pasākumus.

3. Piemērojot 2. punktu, neņem vērā pakalpojumu valsts līgumus, kas saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem piešķirti:

a) pirms 2000. gada 26. jūlija saskaņā ar taisnīgu konkursa procedūru;

b) pirms 2000. gada 26. jūlija saskaņā ar procedūru, kas nav taisnīga konkursa procedūra;

c) no 2000. gada 26. jūlija un pirms 2009. gada 3. decembra saskaņā ar taisnīgu konkursa procedūru;

d) no 2000. gada 26. jūlija un pirms 2009. gada 3. decembra saskaņā ar procedūru, kas nav taisnīga konkursa procedūra.

Līgumi, kas minēti a) apakšpunktā, var palikt spēkā līdz to darbības termiņa beigām. Līgumi, kas minēti b) un c) apakšpunktā, var palikt spēkā līdz to darbības termiņa beigām, bet ne ilgāk par 30 gadiem. Līgumi, kas minēti d) apakšpunktā, var palikt spēkā līdz to darbības termiņa beigām, ja vien tie ir termiņa līgumi un ja to termiņi ir salīdzināmi ar 4. pantā paredzētajiem termiņiem.

Pakalpojumu valsts līgumi var palikt spēkā līdz to darbības termiņa beigām, ja to pārtraukšana radītu nesamērīgas juridiskas vai ekonomiskas sekas un ja Komisija ir devusi atļauju."

10 Atbilstoši Regulas Nr. 1370/2007 9. panta 1. punktam:

"Sabiedrisko pakalpojumu kompensācijas, ko saskaņā ar šo regulu izmaksā par sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumu sniegšanu vai par vispārējos noteikumos paredzēto tarifu saistību ievērošanu, ir saderīgas ar kopējo tirgu. Tādas kompensācijas ir atbrīvotas no [EKL] 88. panta 3. punktā paredzētās iepriekšējas paziņošanas prasības."

11 Saskaņā ar šīs regulas 10. panta 1. punktu:

"Ar šo atceļ Regulu [..] Nr. 1191/69. [..]"

12 Atbilstoši tās 12. pantam Regula Nr. 1370/2007 ir stājusies spēkā 2009. gada 3. decembrī.

Tiesvedības priekšvēsture

13 *J. Andersen*, izmantojot komercnosaukumu *Gråhundbus v/Jørgen Andersen*, sniedz autobusu transporta pakalpojumus Dānijā un ārvalstīs. Tostarp viņš nodrošina pakalpojumus maršrutā Kopenhāgena (Dānija)–Īstade [*Ystad*] (Zviedrija). Īstadi ūdensceļš savieno ar Bornholmas salu (Dānija).

14 *DSB* ir vēsturiskais dzelzceļa pārvadājumu operators Dānijā. Lietas faktisko apstākļu laikā tas pilnībā piederēja Dānijas valstij un nodrošināja tikai pasažieru pārvadājumus pa dzelzceļu un saistītus pakalpojumus.

15 Kopš *DSB* monopola izbeigšanas 2000. gada 1. janvārī Dānijā ir divas dzelzceļa pasažieru pārvadājumu pakalpojuma sniegšanas shēmas: komerciāli nodrošināta brīvā satiksme un sabiedriskā transporta satiksme, kuru reglamentē sabiedrisko pakalpojumu līgumi un kurā par nodrošinātajiem maršrutiem var paredzēt kompensāciju samaksu.

16 Laikposmā no 2000. līdz 2004. gadam *DSB* bija sabiedriskā transporta pakalpojumu līgums par tālsatiksmes un reģionālajiem pārvadājumiem. No 2002. gada 15. decembra minētais līgums attiecās arī uz maršrutu Kopenhāgena–Īstade, kuram agrāk tika piemērota brīvās satiksmes shēma.

17 Laikposmā no 2005. līdz 2014. gadam *DSB* bija jauns sabiedriskā transporta pakalpojumu līgums attiecībā uz tālsatiksmes un reģionālajiem pārvadājumiem, kā arī starptautiskajiem maršrutiem uz Vāciju, kā arī maršrutu Kopenhāgena–Īstade.

18 Saņēmusi divas sūdzības, no kurām vienu ir iesniedzis *J. Andersen*, par sabiedrisko pakalpojumu līgumiem, kas ir noslēgti ar *DSB*, Komisija 2008. gada 10. septembrī nolēma uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru (turpmāk tekstā – "lēmums uzsākt procedūru"). Šīs procedūras noslēgumā 2010. gada 24. februārī tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, kura rezolutīvās daļas 1.–3. pants ir formulēti šādi:

"1. pants

Sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumi, kas noslēgti starp Dānijas Transporta ministriju un [*DSB*], ietver valsts atbalstu atbilstīgi [LESD] 107. panta 1. punktam.

Minētais valsts atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 93. pantu, ja tiek ievēroti šā lēmuma 2. un 3. pantā ietvertie nosacījumi.

2. pants

Dānija visos [*DSB*] spēkā esošajos sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumos iestrādā atmaksāšanas mehānismu, kas aprakstīts šā lēmuma 222. līdz 240. un 356. apsvērumā un kura galvenās iezīmes ir šādas:

— līgumsaistību maksājumu koriģēšana gada beigās, nosakot bruto samazinājumu, kas aprēķināts pēc šāda vienādojuma:

kopējie ieņēmumi – saprātīga peļņa – kopējie izdevumi = bruto samazinājums

— bruto samazinājuma pielāgošana, lai ņemtu vērā efektivitātes ieguvumus un pakalpojuma kvalitātes uzlabojumu, pēc šāda vienādojuma un parametriem:

atmaksāšanas mehānisms = bruto samazinājums – korekcijas (izm. Δ + pas.km Δ) = neto samazinājums

— izm. Δ.: izmaksu samazinājums (uz pasažierkilometriem) attiecībā pret vidējām izmaksām pēdējos četros gados, kas aprēķināts šādi: pasažierkilometru izmaksu (procentos) un vidējo izmaksu pēdējos četros gados starpība reizināta ar kopējām pamatizmaksām, un

— pas.km. Δ: pasažieru satiksmes palielinājums, ko mēra pasažierkilometros (DKK 0,80 [dāņu kronas] uz pasažierkilometru),

— kopējais samazinājums veiktspējas uzlabojuma rezultātā nedrīkst pārsniegt bruto samazinājumu konkrētajā gadā. Tādējādi neto samazinājums ir amplitūdā no nulles līdz bruto samazinājumam.

— augstākās robežvērtības noteikšana atmaksāšanas mehānismam, kas ļauj garantēt peļņas uzturēšanu saprātīgā līmenī saskaņā ar šādu formulu un kritērijiem:

saprātīga peļņa (6 %) + korekcijas (izm. Δ. + pas.km Δ)/pašu kapitāls < 12 %

— aprēķinos tiek ņemta vērā tikai tā daļa no pašu kapitāla, kas atbilst *DSB* sabiedrisko pakalpojumu darbībai;

— saprātīgās peļņas augstākā robežvērtība pašu kapitāla atdevei ir noteikta 12 % apmērā, tomēr maksimāli 10 % trīs gadu laikā.

3. pants

Iespējamās kompensācijas, kuras *DSB* no uzņēmuma *AnsaldoBreda* saņems par ritošā sastāva piegāžu aizkavēšanos, ir atmaksājamas Dānijas valstij."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 18. februārī, *J. Andersen* cēla prasību, lūdzot atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta otro daļu.

20 Ar pieteikumiem, kas iesniegti Vispārējās tiesas kancelejā 2011. gada 23. maijā, Dānijas Karaliste un *DSB* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2011. gada 22. jūnija rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs minētajām personām ļāva iestāties lietā.

21 Prasības pamatojumam *J. Andersen* norādīja trīs pamatus; trešais pamats ir par to, ka Komisija, lietas faktiem piemērojot Regulu Nr. 1370/2007, nevis Regulu Nr. 1191/69, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

22 Vispārējā tiesa atzina šo trešo pamatu un tādēļ atcēla apstrīdētā lēmuma 1. panta otro daļu.

23 Šajā ziņā, pārsūdzētā sprieduma 40. punktā atgādinājusi, ka bez iepriekšēja paziņojuma izmaksāta atbalsta gadījumā piemērojamas tās tiesību normas, kuras ir spēkā atbalsta izmaksāšanas brīdī, Vispārējā tiesa šī sprieduma 46. un 48. punktā uzskatīja, ka šajā lietā attiecīgā atbalsta saderība ar iekšējo tirgu esot jānovērtē, ņemot vērā materiālo tiesību normas, kas bija spēkā tā izmaksāšanas datumā, proti, Regula Nr. 1191/69, un ka Komisija, tālab piemērojot Regulu Nr. 1370/2007, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

24 Ar pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 30. septembrī, *Dansk Tog*, saskaņā ar Dānijas tiesībām dibināta un Kopenhāgenā reģistrēta apvienība, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta otro daļu, lūdza atļauju iestāties šajā lietā *J. Andersen* prasījumu atbalstam. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 3. aprīļa rīkojumu šis lūgums tika apmierināts.

25 Komisija savā apelācijas sūdzībā un *DSB* savā pretapelācijas sūdzībā lūdz Tiesu:

— galvenokārt atcelt pārsūdzēto spriedumu, noraidīt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest *J. Andersen* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtoti atzīt pirmajā instancē norādīto trešo pamatu par nepamatotu, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un atlikt lēmuma par tiesāšanas izdevumiem pieņemšanu.

26 Dānijas Karaliste ar pretapelācijas sūdzību lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un

— nospriest, ka Komisijas kļūdainā Regulas Nr. 1370/2007 piemērošana nepamato apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

27 *J. Andersen* lūdz Tiesu:

— galvenokārt noraidīt apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzības, kā arī piespriest Komisijai, *DSB* un Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies attiecīgi to apelācijas sūdzības un pretapelācijas sūdzību dēļ;

— pakārtoti nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai.

28 *Dansk Tog* lūdz Tiesu:

— galvenokārt noraidīt apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzības;

— pakārtoti nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;

— piespriest Komisijai, *DSB* un Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies.

Par lūgumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu

29 Mutvārdu process tika pabeigts 2015. gada 21. maijā pēc ģenerāladvokāta secinājumu sniegšanas.

30 Ar 2015. gada 10. jūlija vēstuli, kas Tiesā reģistrēta tajā pašā datumā, *DSB* lūdza Tiesu atkārtoti sākt mutvārdu procesu.

31 Šī lūguma pamatošanai *DSB* norāda, ka ģenerāladvokāta secinājumi tika pamatoti ar tiesību apsvērumiem, par kuriem tiesvedības dalībniekiem nav bijusi pietiekama iespēja savstarpēji apmainīties ar viedokļiem.

32 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu atbilstoši tās Reglamenta 83. pantam, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apspriedušas (spriedums *Commerz Nederland*, C-242/13, EU:C:2014:2224, 26. punkts).

33 Otrkārt, atbilstoši LESD 252. panta otrajai daļai ģenerāladvokāta pienākums ir, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē izteikt pamatotus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerāladvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz ģenerāladvokāta secinājumi, nedz šo secinājumu pamatojums (spriedums Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 57. punkts).

34 Šajā gadījumā Tiesa pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas uzskata, ka tā ir pietiekami informēta, lai taisītu spriedumu, un ka lieta nav jāizskata, pamatojoties uz argumentiem, kurus lietas dalībnieki nebūtu apsprieduši. Tādēļ lūgums atkārtoti sākt mutvārdu procesu nav jāapmierina.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

35 Apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija ir norādījusi vienīgo pamatu par to, ka Vispārējā tiesa, pārmetot tai Regulas Nr. 1370/2007 piemērošanu lietas apstākļiem ar atpakaļejošu spēku, ir pārkāpusi LESD 108. panta 2. un 3. punktu, 288. pantu un 297. panta 1. punktu.

36 Komisija norāda, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, pirmkārt, jaunā tiesību norma uzreiz ir piemērojama tādas situācijas sekām nākotnē, kas radusies agrākās tiesību normas pastāvēšanas laikā, un, otrkārt, tālab, lai nodrošinātu tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības principa ievērošanu, Savienības materiālo tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās attiecas uz situācijām, kas iestājušās pirms to stāšanās spēkā, tikai tad, kad no to redakcijas, mērķiem vai struktūras skaidri izriet, ka tās ir apveltāmas ar šādu iedarbību.

37 Komisija norāda, ka jaunas normas piemērošana ar atpakaļejošu spēku ir tikai otrajā gadījumā, un tādēļ uzskata, ka izšķirošais jautājums šajā lietā ir par to, uz kuru no abiem gadījumiem ir attiecināms prettiesiskais atbalsts.

38 Komisija precizē, ka spriedumā Komisija/*Freistaat Sachsen* (C-334/07 P, EU:C:2008:709) Tiesa ir nospriedusi, ka tā var piemērot jaunu tiesību normu jebkuram atbalsta projektam, tajā skaitā gadījumos, ja paziņojums par to ir bijis pirms šīs jaunās normas stāšanās spēkā.

39 Proti, minētā sprieduma 51. un 52. punktā Tiesa esot uzskatījusi, ka valsts atbalsta novērtēšanas normas, principus un kritērijus, kas ir spēkā Komisijas lēmuma pieņemšanas dienā, principā var uzskatīt par labāk piemērotiem konkurences kontekstam un ka pienākums paziņot par atbalsta projektiem ir tikai procesuāls pienākums, kura rezultātā netiek noteikts attiecīgajam atbalstam piemērojamais tiesiskais regulējums.

40 Tādējādi minētā sprieduma 53. punktā Tiesa nosprieda, ka dalībvalsts paziņojums par atbalstu nerada juridiski pilnībā pabeigtu situāciju, kas nozīmētu, ka Komisijai jāpieņem lēmums par to saderību ar iekšējo tirgu, piemērojot šā paziņojuma sniegšanas brīdī spēkā esošās normas.

41 Komisija piebilst, ka Tiesa ir norādījusi spriedumā *Diputación Foral de Vizcaya* u.c./Komisija (no C-465/09 P līdz C-470/09 P, EU:C:2011:372, 125. un 128. punkts) vispirms, ka jauno normu piemērošana prettiesiskam atbalstam neattiecas uz iepriekš radušos situāciju, bet atspoguļo esošu situāciju, turklāt konkurences politikas efektīva piemērošana prasa, lai Komisija varētu katrā brīdī pielāgot vērtējumu šīs politikas vajadzībām, un visbeidzot, ka dalībvalstij, kas nav paziņojusi par atbalsta shēmu Komisijai, nav pamata cerēt, ka šī shēma tiks vērtēta, ņemot vērā tās pieņemšanas brīdī piemērojamās normas.

42 Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā ir kļūdaini nošķīrusi šo lietu no lietas, kurā tika pasludināts spriedums *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija (no C-465/09 P līdz C-470/09 P, EU:C:2011:372). Lai gan ir tiesa, ka šis spriedums bija par Komisijas pieņemtu pamatnostādņu pārejas noteikumu tiesiskumu, Tiesas argumentācijai esot plašāka piemērojamība un tā varētu attiekties *a fortiori* uz regulām un citiem saistošiem leģislatīviem tiesību aktiem. Turklāt no šī sprieduma izrietot, ka Tiesa neuzskatīja, ka pamatnostādnes ir tikušas piemērotas ar atpakaļejošu spēku.

43 Tādēļ Komisija uzskata, ka, pārsūdzētā sprieduma 40.–43. un 46.–48. punktā pamatojoties uz spriedumu *SIDE*/Komisija (T-348/04, EU:T:2008:109, 58.–60. punkts) un Itālija/Komisija (T-3/09, EU:T:2011:27, 61. punkts), Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

44 Proti, tā uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi šajos spriedumos, ka nepaziņojot izmaksāta atbalsta saderīgums ar iekšējo tirgu ir jānovērtē atbilstoši normām, kas bija spēkā tā piešķiršanas dienā, ņemot vērā to, ka Vispārējās tiesas izmantotais nošķīrums starp paziņotu atbalstu un prettiesisku atbalstu juridiski ir nebūtisks.

45 Komisija precizē, ka ar atbalsta piešķiršanu saistīto situāciju neatkarīgi no tā, vai par atbalstu ir vai nav ticis paziņots, nevarētu uzskatīt par galīgu līdz brīdim, kamēr Komisijas lēmums par atbalsta saderīgumu ar iekšējo tirgu nav ticis pieņemts un nav kļuvis galīgs. Proti, vispirms Komisija vai valsts tiesa joprojām var izdot rīkojumu par šāda atbalsta atgūšanu tik ilgi, kamēr Komisija nav to apstiprinājusi un lēmums par apstiprināšanu nav kļuvis galīgs. Turklāt pret dalībvalsti, kas rīkojas, nepildot paziņošanas un apturēšanas pienākumus, kas noteikti LESD 108. panta 3. punktā, nebūtu jāizturas labvēlīgāk nekā pret dalībvalsti, kura ir izpildījusi šos pienākumus. Visbeidzot prettiesiska atbalsta saņēmējs nebūtu jāaizstāv pret materiālo tiesību normu grozījumiem, kas piemērojamas, Komisijai vērtējot šī atbalsta saderīgumu.

46 Komisija tādējādi uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka no attiecīgā atbalsta piešķiršanas izrietošais labums un kaitējums ir materializējušies laikposmā, kurā šis atbalsts ir ticis izmaksāts.

47 Proti, kā to esot norādījis ģenerāladvokāts Z. Albērs [*S. Alber*] secinājumos apvienotajās lietās *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija (C-74/00 P un C-75/00 P, EU:C:2002:106, 143. un 144. punkts), prettiesiska atbalsta iedarbība turpinās līdz tā atgūšanai, ņemot vērā to, ka tas ilgstoši stiprina uzņēmuma atbalsta saņēmēja konkurences stāvokli salīdzinājumā ar tā konkurentiem.

48 *J. Andersen* un *Dansk Tog* apstrīd šo argumentāciju.

Tiesas vērtējums

49 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai jauns noteikums principā ir nekavējoties piemērojams tādas situācijas vēlākām sekām, kas radusies iepriekšējā noteikuma pastāvēšanas laikā. Tiesa ir arī nospriedusi, ka tiesiskās paļāvības principa aizsardzības piemērošanas joma nevar būt tik plaša, lai vispārīgi aizkavētu jaunā noteikuma piemērošanu tādu situāciju vēlākām sekām, kas radušās iepriekšējā noteikuma pastāvēšanas laikā (spriedums Komisija/*Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Savukārt, lai nodrošinātu tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu ievērošanu, Savienības materiālo tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tās attiecas uz situācijām, kas radušās pirms to stāšanās spēkā, tikai tad, ja no to redakcijas, mērķiem vai sistēmas skaidri izriet, ka tās ir apveltāmas ar šādu iedarbību (spriedumi *Pokrzeptowicz-Meyer*, C-162/00, EU:C:2002:57, 49. punkts, un Komisija/*Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 44. punkts).

51 Kas attiecas uz jautājumu, vai attiecīgais atbalsts ir situācija, kas radusies, pirms stājusies spēkā Regula Nr. 1370/2007, vai situācija, kas radusies Regulas Nr. 1191/69 ietekmē, bet kuras sekas toreiz vēl izpaudās, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punktā izklāstītajos pārejas noteikumos bija paredzēts, ka sabiedriskā pakalpojuma līgumi, kas ir spēkā 2009. gada 3. decembrī, "[varētu] palikt spēkā līdz to darbības termiņa beigām" atbilstoši šajā normā noteiktajiem maksimālajiem termiņiem un ar nosacījumu, ka šie līgumi ir tikuši piešķirti "saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem".

52 Taču atbilstoši Regulas Nr. 1191/69 17. panta 2. punktam transporta uzņēmumam samaksātā kompensācija, lai segtu izdevumus, kas izriet no sabiedriskā pakalpojuma pienākuma, kurš tam ir ticis noteikts, esot tikusi atbrīvota no LESD 108. panta 3. punktā noteiktā paziņošanas pienākuma, ja tā atbilst šīs regulas II, III un IV iedaļā noteiktajiem nosacījumiem. Proti, šāds atbalsts šajā regulā tika uzskatīts par saderīgu ar iekšējo tirgu.

53 No tā izriet, ka atbalsts, kas sabiedriskā transporta uzņēmumam samaksāts dienā, kad Regula Nr. 1191/69 vēl bija spēkā, un kas atbilda šīs regulas II, III un IV iedaļas nosacījumiem, atbilst situācijai, kas galīgi radusies, pirms stājās spēkā Regula Nr. 1370/2007.

54 No šiem apsvērumiem izriet, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, atbalsts, kas izmaksāts atbilstoši pirmajam transporta sabiedriskā pakalpojuma līgumam, kurš noslēgts laikā no 2000.–2004. gadam, un atbalsts, kas izmaksāts pirms 2009. gada 3. decembra atbilstoši otrajam transporta sabiedriskā pakalpojuma līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, Komisijai vispirms bija jāizvērtē atbilstoši Regulai Nr. 1191/69, lai novērtētu, vai šie atbalsti atbilst šīs regulas II, III un IV iedaļas nosacījumiem un tādējādi uz tiem neattiecās LESD 108. panta 3. punktā paredzētais pienākums paziņot.

55 Savukārt atbalsta – kas pēc 2009. gada 3. decembra izmaksāts atbilstoši otrajam sabiedriskā transporta pakalpojuma līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, – gan tiesiskums, gan saderīgums ar iekšējo tirgu Komisijai bija jāpārbauda atbilstoši Regulai Nr. 1370/2007, ņemot vērā šī sprieduma 51. punktā minētos pārejas noteikumus.

56 Šo secinājumu negroza Tiesas judikatūra, uz kuru atsaucas Komisija.

57 Pirmkārt, Komisija nekādi nevar atsaukties uz sprieduma Komisija/*Freistaat Sachsen* (C-334/07 P, EU:C:2008:709) 51. un 52. punkta argumentiem, jo šeit izskatāmās lietas apstākļi būtiski atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika pasludināts minētais spriedums, jo tā bija par valsts atbalstu, uz kuru dienā, kad kompetentās valsts iestādes nolēma to piešķirt, neattiecās grupu izņēmumu regula.

58 Otrkārt, šo pašu motīvu dēļ sprieduma *Diputación Foral de Vizcaya* u.c./Komisija (no C-465/09 P līdz C-470/09 P, EU:C:2011:372) 125.–128. punkts nekādi neapstiprina Komisijas tēzi, ka šajā lietā aplūkotais atbalsts ir jānovērtē vienīgi atbilstoši Regulai Nr. 1370/2007.

59 Treškārt, kas attiecas uz argumentu, ka izdot rīkojumu par atbalsta atgūšanu var līdz pat brīdim, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu par šo atbalstu, ir jānorāda, ka šajā gadījumā attiecīgo atbalstu prettiesiskums nav pierādīts.

60 Tāpēc no šī sprieduma 54. un 55. punktā veiktajiem konstatējumiem izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 46. punktā nospriežot, ka visa attiecīgā atbalsta saderīgums ar iekšējo tirgu esot bijis jānovērtē atbilstoši Regulai Nr. 1191/69.

61 Tādējādi pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, ciktāl ar to attiecībā uz atbalstu, kas izmaksāts pēc 2009. gada 3. decembra atbilstoši otrajam sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, Vispārējā tiesa atcēla apstrīdētā lēmuma 1. panta otro daļu.

62 Tādējādi lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā, ņemot vērā prasības pieteikuma trīs pamatus un Regulas Nr. 1370/2007 8. panta 3. punktu, izspriestu, vai apstrīdētais lēmums ir tiesiskums tajā ziņā, ka ar to atbalsts, kas samaksāts, pēc 2009. gada 3. decembra atbilstoši otrajam sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, ir atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu.

63 Pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt.

Par pretapelācijas sūdzībām

Lietas dalībnieku argumenti

64 *DSB* norāda, ka Regulas Nr. 1370/2007 – pat ja arī iespējami kļūdainā – piemērošana lietas faktiem neietekmē apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, jo, piemērojot Regulu Nr. 1191/69, secinājums par aplūkotā atbalsta saderīgumu nebūtu atšķirīgs.

65 Šajā ziņā *DSB* precizē, ka apstrīdētā lēmuma 398. punktā Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1191/69 noteikumiem par vērtēšanu, kas jau izklāstīti lēmuma uzsākt procedūru 124.–131. punktā. Taču šajos nupat minētajos punktos Komisija esot izvērtējusi šīs regulas 14. pantu un esot secinājusi, ka šī atbalsta saderīguma vērtējums ir veicams atbilstoši vispārējiem principiem, kas izriet no EK līguma, judikatūras un Komisijas lēmumu prakses.

66 Konkrēti Komisija esot norādījusi, ka šie vispārējie principi nosakot, ka kompensācijas apmērs nedrīkst pārsniegt summu, kas ir nepieciešama, lai segtu sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistību izpildes radītās izmaksas, ņemot vērā ar to saistītos ieņēmumus, kā arī saprātīgu peļņu no šo saistību izpildes. Visbeidzot Komisija esot izklāstījusi savu sākotnējo atzinumu par to, vai attiecīgā atbalsta gadījumā šis kritērijs bija vai nebija izpildīts.

67 Tā apstrīdētajā lēmumā, to aplūkojot kopsakarā ar lēmumu uzsākt procedūru, esot pietiekami motivēti paskaidrots iemesls, kādēļ, piemērojot Regulu Nr. 1191/69, rezultāts nevarētu būtu citāds kā no Regulas Nr. 1370/2007 piemērošanas izrietošais rezultāts. *DSB* uzsver, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lēmums ir pietiekami pamatots, ja tajā ir atsauce uz dokumentu, kas jau ir adresāta rīcībā un kurā ir iekļauta informācija, uz kuru iestāde balsta savu lēmumu (spriedums *Bundesverband deutscher Banken* /Komisija, T-36/06, EU:T:2010:61, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Tādēļ *DSB* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 50. punktā apstiprinot, ka attiecīgā atbalsta vērtējums tika veikts, vienīgi pamatojoties uz Regulu Nr. 1370/2007, un minētā sprieduma 58. punktā – ka tā nevar aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu, ne noteikt, vai aplūkotais atbalsts bija saderīgs ar iekšējo tirgu atbilstoši Regulai Nr. 1191/69.

69 Gluži pretēji, Vispārējai tiesai esot bijis jālemj, vai Komisija ir pareizi gan interpretējusi Regulu Nr. 1191/69, gan no šīs interpretācijas izdarījusi secinājumus. Šajā ziņā *DSB* atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kļūda tiesību piemērošanā nepamato apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ja Komisija būtu pieņēmusi tādu pašu lēmumu pat tad, ja šādas kļūdas nebūtu (spriedumi *Falck un Acciaierie di Bolzano*/Komisija, C-74/00 P un C-75/00 P, EU:C:2002:524, 122. punkts; *CMA CGM* u.c./Komisija, T-213/00, EU:T:2003:76, 101.–103. punkts; *González* un *Díez*/Komisija, T-25/04, EU:T:2007:257, 74. punkts, kā arī *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, no T-30/01 līdz T-32/01 un no T-86/02 līdz T-88/02, EU:T:2009:314, 219. punkts).

70 Savukārt Dānijas valdība uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 50. punktā ir sagrozījusi attiecīgā apstrīdētā lēmuma saturu, uzskatot, ka attiecīgā atbalsta vērtējums ir ticis veikts, tikai pamatojoties uz Regulu Nr. 1370/2007. Šajā ziņā šīs valdības argumentācija būtībā ir identiska kopsavilkumā šā sprieduma 65.–67. punktā izklāstītajai *DSB* argumentācijai.

71 Turklāt Dānijas valdība apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Savienības tiesības, pārsūdzētā sprieduma 58. punktā noraidot tās, kā arī Komisijas un *DSB* argumentus, kas izvirzīti, lai pierādītu, ka Regulas Nr. 1370/2007 piemērošana bija tikai formāls pārkāpums, kas nekādi neietekmē apstrīdētā lēmuma saturu. Šī argumenta pamatošanai šī valdība atsaucas uz spriedumiem *González* un *Díez* /Komisija (T-25/04, EU:T:2007:257, 74. punkts) un *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija (no T-30/01 līdz T-32/01 un no T-86/02 līdz T-88/02, EU:T:2009:314, 219. punkts).

72 Komisija atbalsta gan *DSB* argumentāciju, izņemot to, kas kopsavilkumā izklāstīta šī sprieduma 69. punktā, gan Dānijas valdības argumentāciju, kas kopsavilkumā izklāstīta šī sprieduma 70. punktā.

73 *J. Andersen* apstrīd *DSB* un Dānijas valdības argumentāciju. Konkrēti, viņš norāda, ka Vispārējā tiesa – konstatējusi, ka Komisija ir veikusi saderīguma pārbaudi tikai atbilstoši Regulai Nr. 1370/2007, – ir tikai veikusi faktu vērtējumu, kas šajā apelācijas tiesvedībā nav apstrīdams.

Tiesas vērtējums

74 Kas attiecas uz to, vai ir pieņemama argumentācija, ka attiecīgā atbalsta saderīgumu Komisija esot pārbaudījusi atbilstoši gan Regulai Nr. 1191/69, gan Regulai Nr. 1370/2007, nevis – pretēji tam, kā Vispārējā tiesa kļūdaini interpretējusi apstrīdēto lēmumu, – vienīgi atbilstoši Regulai Nr. 1370/2007, ir tikai jānorāda, ka šāda interpretācija ir juridiskais vērtējums, nevis gluži vienkārša fakta konstatācija. Tādēļ šī argumentācija ir pieņemama.

75 Runājot par jautājuma būtību, no apstrīdētā lēmuma 304., 307., 314. un 397. punkta izriet, ka Komisija ir skaidri norādījusi, ka attiecīgā atbalsta saderīguma pārbaude ir jābalsta vienīgi uz Regulu Nr. 1370/2007. Turklāt šī lēmuma 315.–394. punktā ir skaidri norādīts, ka Komisija ir faktiski veikusi šo pārbaudi atbilstoši vienīgi šai regulai.

76 Lai gan ir tiesa, ka apstrīdētā lēmuma 398. punktā Komisija ir norādījusi, ka Regulas Nr. 1191/69 piemērošana nebūtu devusi atšķirīgu secinājumu no tā, kāds tika izdarīts, piemērojot Regulu Nr. 1370/2007, šāda norāde vien neļauj secināt, ka Komisija – atbilstoši gan tās pašas, gan Dānijas valdības un *DSB* apgalvotajam – būtu tiešām piemērojusi Regulu Nr. 1191/69, lai novērtētu attiecīgā atbalsta saderīgumu.

77 Turklāt, lai gan Komisija apstrīdētā lēmuma 398. punktā ir norādījusi, ka Regulas Nr. 1191/69 materiālo tiesību normas ir "līdzīgas" Regulas Nr. 1370/2007 normām, tā nav tomēr no šā apstākļa konstatējusi, ka vienas būtu identiskas otrām, tādēļ katrā ziņā šajā lietā nav izpildīti nosacījumi, lai varētu piemērot Vispārējās tiesas judikatūru, uz kuru atsaucas *DSB* un Dānijas valdība, proti, spriedumus *González* un *Díez*/Komisija (T-25/04, EU:T:2007:257, 74. punkts) un *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija (no T-30/01 līdz T-32/01 un no T-86/02 līdz T-88/02, EU:T:2009:314, 219. punkts).

78 Kas attiecas uz to, ka apstrīdētā lēmuma 398. punktā Komisija ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1191/69 vērtējuma normu izklāstu un interpretāciju, ko tā ir veikusi lēmumā uzsākt procedūru, ir tikai jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo *DSB* un Dānijas valdība, šajā pēdējā minētajā lēmumā nav nekāda vērtējuma, kas varētu atsvērt, ka attiecīgais atbalsts pārbaudes apstrīdētajā lēmumā nav vērtēts atbilstoši šai regulai.

79 Proti, lēmuma uzsākt procedūru 83.–90. un 101.–103. punktā par valsts atbalsta esamību, kā arī šī paša lēmuma 129.–131. punktā par tā iespējamo saderīgumu ar Regulu Nr. 1191/69 Komisija vienīgi izklāstīja pušu argumentāciju un norādīja, ka tai ir šaubas par *DSB* un Dānijas valdības sniegtās argumentācijas pamatotību.

80 Tādēļ nav izpildīti arī nosacījumi tam, lai piemērotu judikatūru, uz kuru atsaucas *DSB*, proti, spriedumu *Bundesverband deutscher Banken*/Komisija (T-36/06, EU:T:2010:61, 53. punkts un tajā minētā judikatūra), atbilstoši kurai lēmums ir pietiekami pamatots, ja tajā ir atsauce uz dokumentu, kas jau ir adresāta rīcībā un kurā ir iekļauta informācija, uz kuru iestāde balsta savu lēmumu.

81 Turklāt, ja Vispārējā tiesa – kā tai, pēc *DSB* domām, bija jādara – būtu pārbaudījusi, vai ir pamatota apstrīdētā lēmuma 398. punktā esošā norāde, ka, piemērojot Regulu Nr. 1191/69 šajā lietā, secinājums nebūtu atšķirīgs, tai apstrīdētā atbalsta saderīgums būtu vispirms jāvērtē atbilstoši šai regulai.

82 Taču atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai prasības atcelt tiesību aktu ietvaros šāda pārbaude nav Vispārējās tiesas kompetencē tādēļ, ka tā nedrīkst aizstāt Komisijas ekonomisko vērtējumu ar savējo (šajā ziņā skat. rīkojumu *DSG*/Komisija, C-323/00 P, EU:C:2002:260, 43. punkts, un spriedumu *KME Germany* u.c./Komisija, C-272/09 P, EU:C:2011:810, 93. un 103. punkts).

83 Šādos apstākļos pretapelācijas sūdzības ir noraidāmas.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Andersen*/Komisija (T-92/11, EU:T:2013:143), ciktāl ar to attiecībā uz atbalstu, kas izmaksāts pēc 2009. gada 3. decembra atbilstoši otrajam sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, Vispārējā tiesa ir atcēlusi Komisijas 2010. gada 24. februāra Lēmuma 2011/3/ES par sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumiem starp Dānijas transporta ministriju un *Danske Statsbaner* ([Valsts atbalsts] lieta C 41/08 (ex NN 35/08)) 1. panta otro daļu;

2) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;

3) noraidīt pretapelācijas sūdzības;

4) lietu nodot atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā, ņemot vērā prasības pieteikuma trīs pamatus un Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 23. oktobra Regulas (EK) Nr. 1370/2007 par sabiedriskā pasažieru transporta pakalpojumiem, izmantojot dzelzceļu un autoceļus, un ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 1191/69 un Padomes Regulu (EEK) Nr. 1107/70, 8. panta 3. punktu, izspriestu, vai Lēmums 2011/3 ir tiesisks tajā ziņā, ka ar to atbalsts, kas samaksāts pēc 2009. gada 3. decembra atbilstoši otrajam sabiedriskā transporta pakalpojumu līgumam, kurš noslēgts 2005.–2014. gadam, ir atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu;

5) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]